EL PÈSOL NEGRE

MARG 98

Nº1

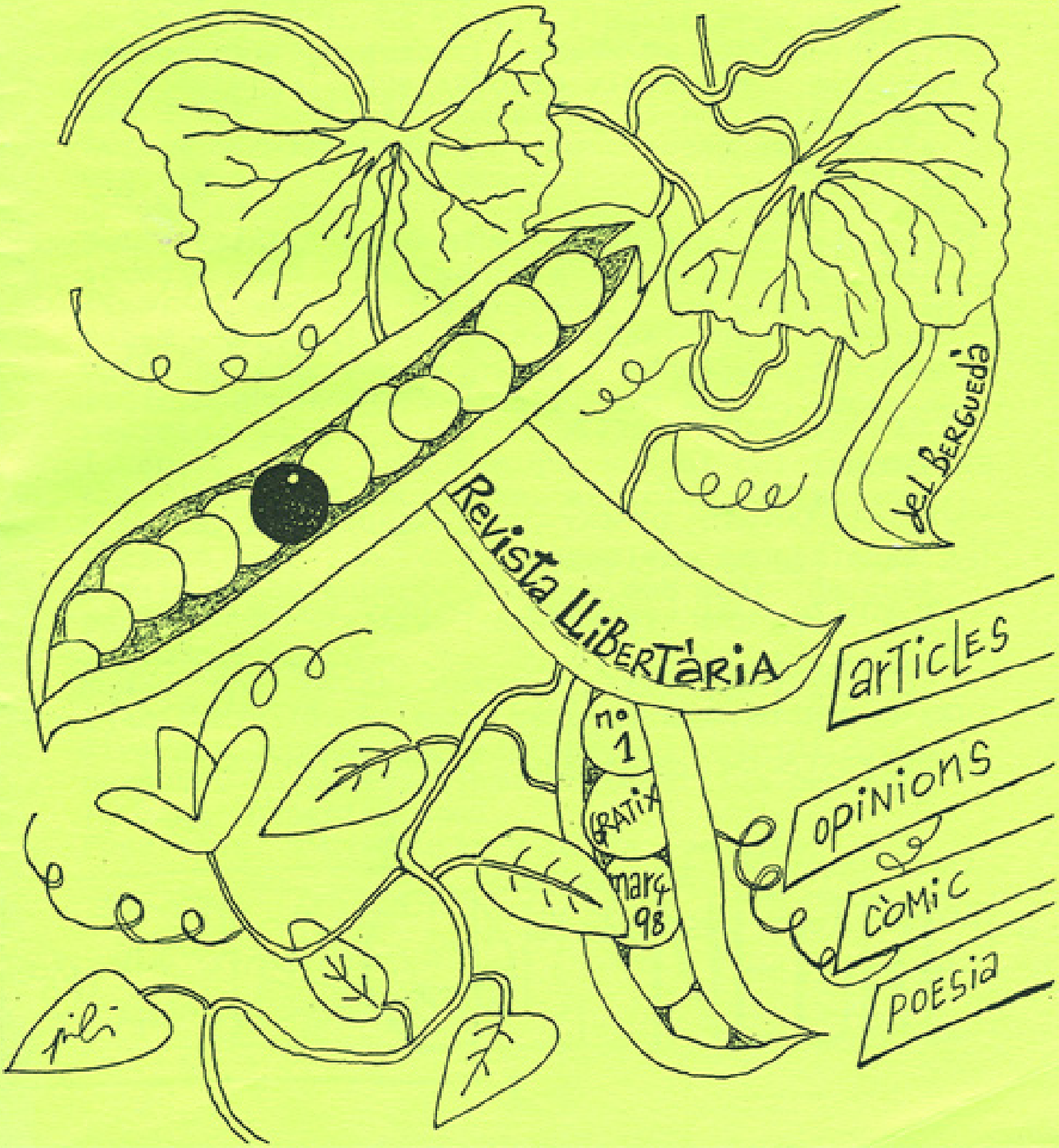

Pèsol Negre:

(També anomenat pèsol de muntanya)

Varietat de pèsol típica del Berguedà, sobretot de la zona de Gòsol.

Planta de secà, rústica i rebel.

Recepta:

- Deixar els pèsols en remull tota la nit.
- Fer-los bullir força estona.
- Un cop bullits, passar-los per la paella amb una mica d'all i julivert.
- Acompanyar (o no?! opció vegetariana) d'una bona rosta de cansalada.

Una variant: acompanyar també d'una llesca de pa fregit.

EN AQUEST NÚMERO HI TROBAREU ....

.... des de les típiques convocatòries i editorial, passant per articles i opinions sobre: antifeixisme, insubmissió, Chiapas, estats modificats de conciència, antipsiquiatria, antisexisme..., i també còmics, contes i poesia; fins la inevitable secció de l'Ateneu (Sant Bakunin els hi doni llarga vida)

PODEU ENVIAR:.

... opinions, crítiques (+ o -), articles, dibuixos, poesies, contes .....

.... i segells a:

PÈSOL NEGRE
c/ Pinsania 7 baixos
08600 BERGA

EDITORIAL

Considerem quina informació tenim en aquest país que -i no només on- ens ha tocat viure, on la quantitat de dones mortes a mans dels seus companys (sentimentals?) supera als morts en atemptats i, en canvi, l'Estat crea màrtirs pretenent representar la veu de la societat. No s'entengui que aprobem violència, però no són elles víctimes també? no hi han moltes més víctimes ignorades? no acceptem molta violència cotidianament? Ah! Difícils preguntes...

Evidentment, ni tenim resposta a tot ni accedim tan fàcilment a l'informació. Per això, només amb la pretensió de dir el que sabem, si més no d'expressar les nostres opinions (que són opinions, si voleu, però no tenim perquè callar-les), hem creat aquesta revista.

I, en fi, aquí està per qui vulgui col.laborar amb les seves notícies, articles, dibuixos, poesies, crítiques...

I també per les col.laboracions econòmiques, morals i de suport (rebrem amb molt de gust pernils i d'altres obsequis) amb que ens vulgueu ajudar.

Només ens queda deixar clar que això és l'editorial i el que segueix són articles o diverses coses que expressen l'opinió d'una persona, no necessàriament compartida per tota la gent que estem aquí.

Pues nada, a disfrutar y hasta lueguito.

el PÈSOL NEGRE

ANTIFEIXISME

12 D'OCTUBRE

Aprofitant tot allò que el dotze d'octubre significa: repressió, aniquilació, imperialismes.... la gent de la Plataforma Antifeixista del Berguedà vam voler mostrar el nostre rebuig a la cel·lebració d'aquesta data. Vam pensar que una de les coses que podíem fer era pintar unes pancartes i concentrar-nos davant l'església de Sant Francesc de Berga, on el cos repressor de la Guàrdia Civil celebra Santa Pilar, la seva patrona.
A mesura que vam arribant davant l'església, alguns picolos que anaven de paisà van començar a fotografiar-nos i a vacilar constantment, també van fer al.lusions a alguns familiars de la gent concentrada (Berga és una ciutat petita on tothom es coneix i evidentment els picoletos també coneixen a tothom).
Després de concentració hi va haver butifarrada a la Plaça Maragall.

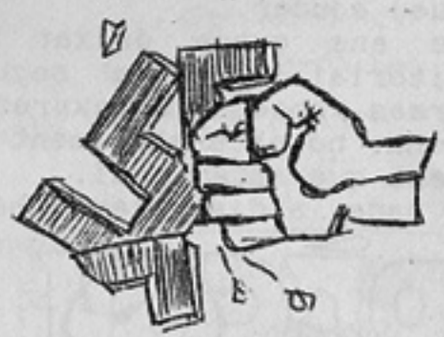

El 12 d'octubre de l'any 1492 Cristòfol Colom es va convertir en el primer mercenari de la colonització que la monarquia espanyola va efectuar sobre el territori americà. L'imperialisme espanyol significà el genocidi més brutal que l'home occidental ha realitzat mai en la història de la humanitat. L'imposició en nom de la racionalitat de l'home blanc va arribar a totes les facetes de la civilització indígena: imposicions culturals i econòmiques, robament de riqueses, assassinats, violacions i introducció d'epidèmies que comportaren la desaparició d'un 90% de la població original del territori.

En l'actualitat el 12 d'octubre il.lustra la barbàrie i la prepotència de l'estat espanyol, que tot i les diverses formes polítiques que històricament ha adquirit ens està acostumat a mostrar sistemàticament. Volem manifestar el nostre rebuig a l'actual situació i a tot el què se'ns vol fer celebrar en aquesta diada:

-Considerar com a herois els cossos policials els quals no només no han abandonat, sinó que han perfeccionat la tortura, l'assassinat, el control sobre la dissidència, les amenaces subtils... ajudats pels mitjans de comunicació sotmesos al poder.

-La mitificació d'aquesta democràcia, que lluny de ser tan perfecta com ens la venen, empitjora la situació dels treballadors/es mitjançant les ETT, la precarietat laboral, la desindustrialització, la concentració del poder econòmic i polític en poques mans, i la negació dels drets democràtics elementals (dret al treball, dret a l'habitatge, dret a la Justícia, dret a la protecció social...).

-L'exaltació de la unitat de l'estat per sobre de les demandes d'autodeterminació dels pobles català, basc i gallec.

12 d'octubre de 1997- Actes reivindicatius:

11,30h Concentració antifeixista i contra la repressió policial a la Plaça Maragall
14,30h Dinar popular contra l'hispanitat

Plataforma Antifeixista del Berguedà (PAFB)

2a TROBADA per l'

IGUALADA ~ 3, 4 i 5 d'ABRIL

DIVENDRES 3

20h Xerrada "Alliberació Animal"
21h Sopar Vegetarà
22h30 PACO HILELUNA (200 pts).

DISSABTE 4

11h Fira d'entitats, al Passeig
12h Espectacle infantil
16h Cafè-trobada de col·lectius
18h30 Xerrada "Contrainformació"
22h LES IGUANES, teatre

DIUMENGE 5

9h Caminada popular i esmorzar de clausura

Organitza: Comissió per l'Anarquia (Txani, Agrupació Anarquista de Torelló, Ateneu Llibertari del Berguedà i, Ateneu Llibertari d'Igualada)

Passeig Verdaguer 122 baixos IGUALADA

iNSUBMiSSió

Salut companys/es!

En primer lloc ens volem presentar, som el col.lectiu d'insubmiss@s del Berguedà i que fa poc temps que funcionem com a tal.

Definiríem el col.lectiu com a defensor de la llibertat, de la solidaritat, de la igualtat, de la diversitat, de la "justicia", de la responsabilitat, de la participació, da la pau...

I amb aquesta ideologia, ens unim per manifestar el nostre NO! rotund a tota mena de repressió que vagi en contra de la nostra voluntat.

Si us interessa, seguirem comunicant la lluita insubmissa en el pròxim número.

Salut!

Podeu adreçar-vos a:

"Col.lectiu Insubmís del Berguedà"
Ateneu Llibertari del Berguedà
C/ Pinsania, 7 baixos
08600 BERGA (Barcelona).

CHIAPAS

" Nuestro andar armado de esperanza
no es contra el mestizo
es contra la raza del dinero.
No es contra una lengua extranjera
sino contra el lenguaje del dinero.
No sólo por Chiapas. No sólo por México.
Pero también por el mundo entero"

Comité Clandestino
Revolucionario Indígena

Ara fa quatre anys, el poble indígena de Chiapas es va fer escoltar arreu del món.Va ser necessari un impressionant aixecament en armes perqué el món Occidental recordés qué els 500 anys d'expoliacions i d'exterminis no s'han acabat.L'1 de gener de 1994 un grup de camperols i camperoles, sumits en la pobresa i la marginació, sense recursos i mal armats, s'enfronten oberta i directament contra el potent exèrcit mexicà, recolzat pel seu amo i senyor, els Estats Units,i de retruc -no ens en desvinculessim pas- el gran imperi europeu.

Un bonic conte per a infants, David contra Goliat, La tortuga i la llebre...llàstima que aquestes històries en la realitat no acabin tan bé.

Han passat quatre anys i les massacres indiscriminades s'han tornat a repetir:

Chenalho.Desembre 97.Més de 50 morts/es.Un grup finançat directament pel govern mexicà, entra en un poblat camperol,i arrassa indiscriminadament vells/es, homes, dones i criatures.Tàctiques ja molt utilitzades a Vietnam;si no pots assassinar l'enemic/ga mata a qui a l'envolta.

Chiapas torna a estar de moda.Va fer falta un nou genocidi perqué els "mitjans d'informació" se'n recordessin(o no podessin amagar) una altra vegada la vergonyosa realitat.

D'aquí 4 dies,però,tots ens n'oblidarem,quan la caixa tonta decideixi no donar-nos-en més notícies, i ens ajudi subtilment a relaxar les nostres conciències amb

un espectacular partit de futbol o una enrevessada i apassionada telenovel.la.D'aquí 4 dies, ja no existirà Chiapas,com ja no existeix Ruanda, ni Iugoslàvia,ni Etiòpia,ni els Kurds, ni tants, tants d'altres llocs en el món,on la suggerent paraula "desaperegut/da"és a totes les cases.

Aquí mentrestant la conformista frase:

"Oh...i qué hi podem fer nosaltres?

nosaltres, no podem canviar el món..."

és la justificació més corrent, amb l'ajuda,moltes vegades, d'una visita dominical a l'església, per acabar de beneir la santa resignació.

Chiapas no és a Saturn.

Chiapas és tot just passant la porta de moltes cases, tant sols cal voler veure-les.

Chiapas és en el carrer dels barris pobres de les grans ciutats (olímpiques i tot),on les agressions a immigrants, a dones, a homosexuals... són el pa de cada dia.On l'adicció a moltes drogues(incloses evidentment les legals) porta a la denigració de moltes persones.On hi ha milers de cases buides i centenars de persones sense casa.

Chiapas és també a les presons, on cada dia, hi ha més presos/es polítics/es en països denominats democràtics i a la vegada quan permetem que existeixin sistemes repressius- des de les diferents policies fins a l'exèrcit- que vetllin pels interessos dels més rics i poderosos.

Chiapas és en el nostre consumisme inconsient i desmesurat.

Chiapas també és a les escoles, on ja des de petits/es ens inculquen uns valors sexistes, racistes i competitius.

Chiapas és entre nosaltres quan amb el nostre vot justifiquem un sistema corrupte i hipòcrita, basat en l'explotació dels/les més pobres.

"I...què hi podem fer nosaltres ?"

"Hay muchos que tienen las manos limpias porqué se lavan,
no porqué no roben "
Francisco Quevedo

Una pesoleta llibertària

Manifiesto. Que
La Madre tierra
esta muy enferma
y que el fin se aproxima.

Ahi que empezar
a mover los hilos
que viven dentro
del Pueblo.

No Banderas
sin Fronteras
No Religiones
Solo libertad.

Para construir
un Mundo
donde los niños
puedan jugar y reir
Donde los Ancianos
puedan esperar
encontrar en la Muerte
la Eterna Libertad.

Tomo Zaragoza
Cabello loco
Xiuxu.

EL TAO EBRI

En aquest article m'agradaria apuntar el fet, o la possibilitat d'aconseguir, el que se'n diu ara "estats modificats de consciència" aitjançant substàncies naturals o artificials; en aquest cas naturals com ho és el vi. El vi ha estat company de les persones, al llarg de milers d'anys i espero que ho sigui sent molts més.

Què són aquest "estats modificats de conciència"?

Doncs, per a mi són aquells moments on et pots sentir tan gran com una muntanya o tant petit com una formiga a la vegada.

Segons els taotistes, serien els moments on estàs connectat amb el tao. I què és el tao? Doncs la força o energia que mou l'univers.

Ells no parlen d'un Ser suprem, sinó d'un suprem "estat" del ser.

En aquest text només he resaltat una petita part de la història xinesa, on els practicants del taoisme consideraven la gratificació dels sentits com una forma d'apropament al Tao.

Algunes d'aquestes persones es van entregar a excessos sense fre, amb els que aseguraven aconseguir la mateixa percepció directa del Tao, que d'altres aconseguiren meditant.

D'entre els excèntrics taoistes més coneguts d'aquell temps podem destacar els "Set Savis del bosquet de bambú".

Van viure al segle III a.c., una època on els dirigents xinesos volien establir una església taoista organitzada i jerarquitzada que pogués competir amb el budisme vingut de l'India.

Aquest savis varen originar l'escola taoista de la "Conversa Pura", i el seu propòsit era retornar al taoisme filosòfic pur dels començaments (Cao Tse, Chuang Tse).

També creien que els taoistes havien de viure en el món de les coves de les muntanyes.

Es reunien en un bosquet de bambú proper a la residència del poeta Chi King, a Honan.

Després d'una tarda de "Conversa Pura", se n'anaven a alguna taberna propera per dedicar la nit a la beguda, sense parar de beure fins que estaven ben ebris i en connexió amb el Tao.

Totes elles eren persones de força talent, músics, poetes, pintors, etc. Totes elles eren persones que se'n burlaven dels convencionalismes socials, preferien dedicar el seu geni a la vida.

Igual que d'altres taoistes de totes les èpoques, tenien fama de ser uns bebedors prodigiosos.

El conegut poeta i bebedor Liu Ling, per exemple, va escriure totes les seves obres sota la infuència del vi. Allà on anava, el seguia algun deixeble amb una mà i una pala en l'altra, per si havia de cavar la seva tomba si aquest queia mort en plena farra.

També és un bon exemple per veure la realitat amb que tractaven la mort.

Aquesta gent seguien els seus propis impulsos durant tota la seva vida, i res no els divertia més que escandalitzar els severs confuncians amb el seu excèntric comportament.

Amb aquest article no vull fer apologia de l'alcoholisme, i tampoc voldria que semblés que tots els taoistes eren uns bolinques de "la bstia", res més lluny de la realitat. Només volia donar a conèixer aquest, si no més, curiosos personatges.

Bé companys, fins un altre. Vaig a meditar una estona amb el vi del Penedès, aviam què diu.

SALUT, BRRRUP!!!

TEKIKO

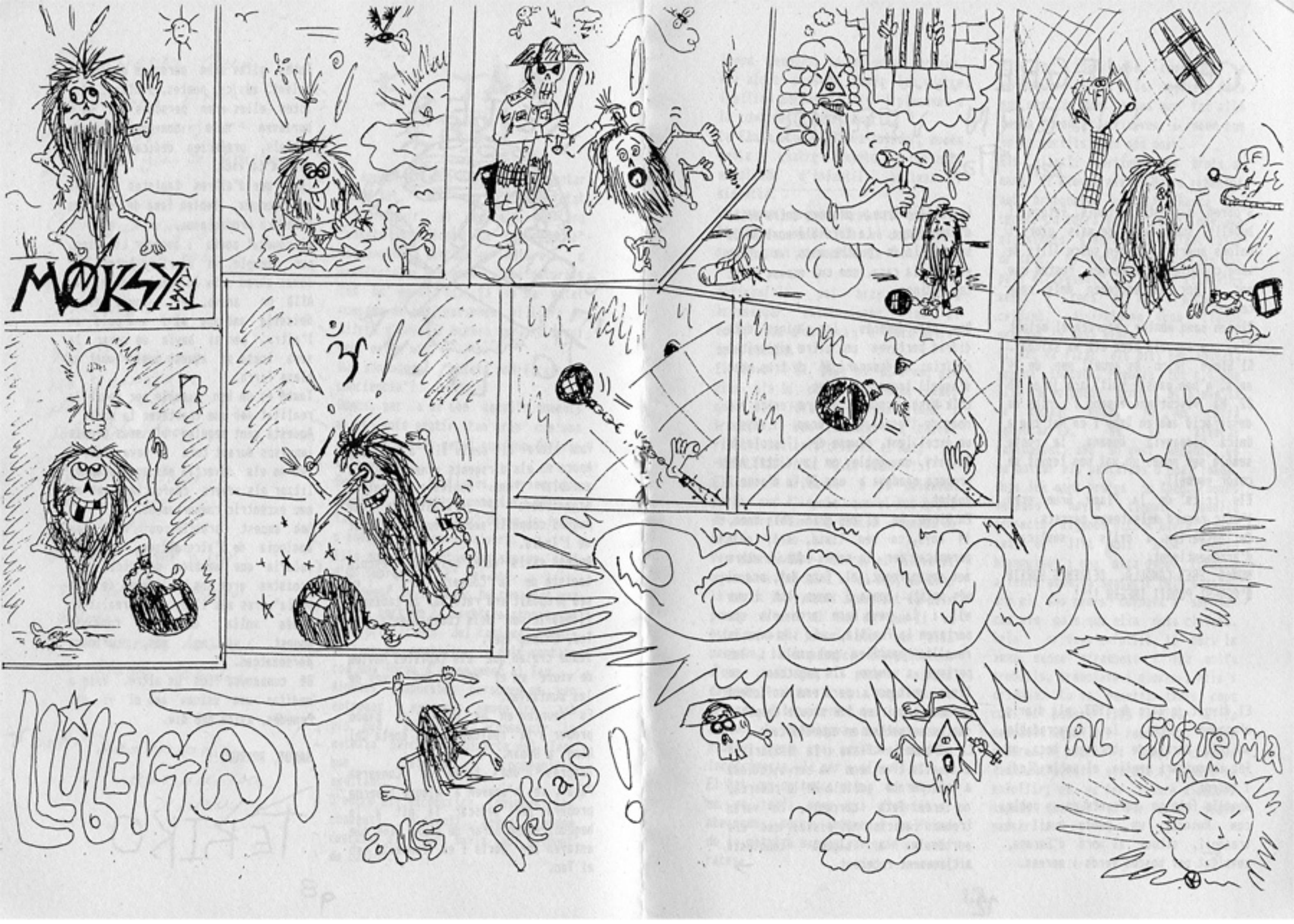
MOKSY
LIBERTAD
AIS PRIS!
AL SISTEMA

CEL NEGRE .....
...INFERN VERMELL
per Mai

S'obren pas entre cranis, fetges i budells, sobreviuen de mals olors i colors podrits, dormen sobre llits de sang coagulada i mengen restes que poc a poc es desprenen dels seus cossos.
Ploren sang mentre recorden el maleït dia, que aquella xica els va saludar.
El Glove ja no és aquell nen de 14 anys, n'han passat vuit, ara ja en té 22. Ha viscut entre sang i crits de desperació amb en Drap i en Nat com a única companyia humana, la resta sembla ser només un mal son tenyit de color vermell.
Els crits de la Flame Grue eren l'únic record dels temps passats
Es desperten a crits i suplicant d'arrepentiment.
NOMÉS EREM CANALLA, DEIXEN'S SORTIR D'AQUEST PODRIT INFERN !!!!

El divuit de març de 1983, els diaris n'anaven plens, la desagradable notícia corria de boca en boca, un fet sanguinari omplia el poble d'odi i terror.
Aquells fets no corrents en un poble com Ruinsky, un poble humil i tranquil, situat al nord d'Europa, envoltat per boscos verds i serens.

La família Grue, plorava entre crits d'impotència. La terrible mort de la seva filla de quatre anys, va entrar en aquella casa, com una espasa roent cor endins.

Dos dies després, les pàgines dels diaris portaven una altre misteriosa notícia: la desaparició de tres nens d'aquell tranquil poblet.
L'Ik Nash, conegut sempre entre els nens de l'escola com Drap, 11 anys i un excel.lent alumne de l'escola de Ruinsky, un poble, on la ciutat més propera quedava a uns 30 Km d'aquell poblet.
En Glove Bo, el més gran dels tres, 14 anys, un nen tímid, però, molt perspicaç per la seva edat. L'altre nen desaparegut, el Drop Nat, era el més petit, tenia 8 anys, tot i que ell i la seva mare eren els que portaven la família, als sis anys ja recollia ampolles pel poble i les portava a vendre als magatzems, en treia molt poc, però era suficient per contribuir en les poques despeses que es permetien en aquella casa.
La mort de la Flame i la desaparició d'aquells tres nens va ser estudiada a fons per la policia de la comarca, no eren fets corrents, no varen trobar indicis ni pistes que els portéssin a alguna conclusió mitjanament coherent. →

Temps després, ja no se'n parlava, era aigua passada. Només les quatre famílies portaven ciris i ploraven a la cova de la desesperació.
La Flame Grue, els va saludar, només tenia quatre anyets, caminava envoltada d'infantil bellesa i simpatia.
La varen seguir fins al pati de l'escola, el Nat la va convidar a parlar quan de sobte, la va agafar,

estirant-la pel braç, la va arrossegar amistosament fins al bosc, que s'amagava a pocs metres de l'escola.
El Glove i el Drap es miraren, per dins els hi corria una sang freda, que per fora els feia suar i tremolar. Van començar a correr rient i saltant, cridant al Nat.
-NOSALTRES TAMBÉ VOLEM JUGAR !!!!
Els tres cridaven i es deixaven portar per l'impuls que el Nat treia de dintre com una bèstia afamada de sexe.
Van estirar-la a terra, el Glove li aguantava les mans i el cap, el Drap li obria les cames aguantant-la pels peus, va ser el Nat el que li va estripar el jersei blau que ella portava, li va arrancar els pantalons d'una tibada, pocs minuts després, ella jeia nua sobre brosses i les herbes que no volien ajudar, ja no cridava, només plorava, plorava sense veu, perduda entre la inconciència, la por i el mal.
El Nat no en tenia prou, cap d'ells no en tenia prou, era divertit i aterrador, però, jugaven i ho feien de la mateixa manera que quan mataven rates.

El joc continuava, començava a enfosquir, però, ells seguien, feia poc més de dues hores que tot allò havia començat, cridaven i reien com bojos sortits d'un món anat.
Els ulls li sortien entre brots de sang, el Glove els hi havia rebentat amb branquetes que hi havia per terra, un terra fred i humit que amb els minuts s'escalfava agafant color de sang. De les orelles sortien més pals atravessats, el front li havien xafat a cops de roc, picant i cridant, disfrutaven com lleons menjant la seva presa.
El Nat va ficar els dits per aquella vagina inocent, removia tot el que allà dins podia trobar, el Glove la va deixar anar, ja no calia aguantar-la, es va aixecar ràpidament, amb un gest mecànic, es va baixar els pantalons d'una tibada, duia les mans brutes de sang. Poques vegades havia tingut aquella sensació, algunes nits s'havia llevat amb el llit moll d'un líquid blanquinós i una mica espès, tornava a tenir aquella sensació dels somnis, ara el seu penis tornava a ser dur com els pals que ella duia clavats.
Reia i cridava enfollit, li obri la xona sense miraments i amb molts treballs, tremolava i plorava, reia i cridava. La va penetrar tants cops com va poder fins arribar a la sensació que ell recordava. Entre esperma, plaer i sang, cridava demanant perdó, plorava a crits, va enfollir, es va fer lliure d'aquell impuls que el va fer matar sense pensar.
→

El Drap, va fer-lo fora a empentes, va ficar la mà pel diminut forat d'aquell culet, buscava i remenava fins que va treure un troç de budell, els va fer seguir que d'ella penjaven com bosses de menjar.
Els tres van quedar immersos en un hipnotisme del que mai més podrien lliurar-se.
No feien més que plorar, desesperats, totalment sorpresos d'aquells fets, en Drap va demenar serenitat, volien recordar com havia començat, no podien mirar-la, semblava un drap per fregar-se les mans en un escorxador.
Només el xic recordava el que havia passat, plorava, volia tornar a casa, sopar i ficar-se al llit a dormir, no podia ser, tot semblava impossible.
El Drap va decidir, que primer de tot havien d'enterrar el cos de la Flame.
-No és la millor solució. -Va dir el Glove gairebé sense veu.-
-Doncs, què fem? Què penseu fer? Eh!-Va cridar el Nat histèric.-
-Crec que l'hauriem de cremar i després enterrar les restes, no hi ha ningú a l'escola i des de el poble creuran que algú està cremant marges.
-Doncs som-hi, no és gaire tard, a casa ningú es preocuparà, normalment arribem a l'hora de sopar.
Van cremar el cos i seguidament van anar al riu, volien rentar-se i treure la sang de la roba.
Algunes taques no van marxar, però, ningú ho veuria.
De camí a casa, van decidir que al matí es veurien una hora abans que de costum.
El Glove va arribar a casa cansat i molt confús, aquell dia no va sopar, es va dutxar i va baixar a llençar una bossa, on duia la roba tacada de sang, a les escombreries.
Per més que ho intentava, no podia dormir, el soroll del dia havia desaparegut deixant lloc als grills i als animals de nit.
Ell plorava arrepentit d'aquell assassinat, per més que ho probava era incapaç de recordar que havia passat, tot el que ell sabia li havia explicat el Drap. No podia entendre d'on havia sorgit l'impuls assassí d'aquell amic de vuit anyets, no entenia com ell i els seus dos millors amics van ser capaços de crear aquella terrible desgràcia.
El seu cap no donava per més, volia posar els seus pensaments a lloc, el problema que més l'aterrava en aquells moments era el què passaria si tot allò es descobria... Amb catorze anys segurament l'enviarien a un correccional i d'allà a la presó la resta de la seva vida. No creia que encara que l'assassinat fos descobert, sospitéssin d'ells, buscarien culpables de major edat.
Va encendre la lampareta que tenia al costat del llit, va posar la radio, sonava una cançó de Pink Floyd, "Blue sky".

CONTRA LA VIOLACIÓN KASTRACIÓN!

Va agafar la seva llibreta, on normalment hi apuntava quatre coses de noies i secrets de amics. Va anotar tot el que recordava d'aquell dia i el Drap li havia explicat, en acabat, s'ho va tornar a llegir, ni hi veia cap mena de sentit.
-Es impossible!!! No pot ser, no van ser nosaltres, NOOOO!!!
Es va encendre el llum del passadís, ell va correr a amagar la llibreta al calaix i va apagar el llum. Si mai trobaven aquella llibreta estaven perduts la resta de la seva vida, va decidir que sempre més la portaria amb ell.
Quan la seva mare va obrir la porta tot semblava normal.
-Que passa Glove?
-Mmm...
-Has cridat, deu haver estat un mal son, dorm, dorm.
-Bona nit, mare.
Li va fer un petó al front i va marxar.
Tot fen un badall, va pensar que demà seria un altre dia.
Minuts després, dormia esgotat i preocupat. "Mind Games", de John Lennon, tancava aquell estrany dia.

Continuarà....

ANTI-PSIQUIATRIA

XERRADA SOBRE CONTRAPSICOLOGIA I ANTIPSIQUIATRIA A CÀRREC DEL COL.LECTIU ESQUICIE:

Uns membres del col.lectiu Esquicie de Barcelona van donar una Xerrada a l'Ateneu Llibertari del Berguedà; més que una xerrada, va ser debat ja que primer van fer una presentació i seguidament hi va haver un debat (el debat és un bon mètode d'intercanvi d'opinions i punts de vista).

Com a psicòlegs, van afirmar que no refusen la medicació en segons quins casos, depenen da le "malaltia", però sí que estan en contra de la mala administració d'aquestes medecines i del fet que els metges no expliquen al/la pacient què són aquestes medecines, què provoquen i què poden produir com a efectes secundaris.

Tot aquest mostrari de "malalties o transtorns mentals" dels quals tothom n'ha sentir a parlar, ells no creuen que tinguin una arrel o causa biològica sinó que són unes determinades situacions socials les que provoquen en una persona una fugida, quan la situació en la què es troba resulta insostenible; aquesta fugida de la realitat asfixiant s'adreça cap al propi món interior, i pren la forma de "malaltia mental".

Una causa d'aquests trastorns és la incomunicació, el fet de no poder exterioritzar tot allò que et crema dins. Aquesta incomunicació està potenciada per l'aillament de la societat en què vivim; on s'estan destruint les xarxes interpersonals i, essent substituïdes pels ordinadors, e-mails, TV... Vivim en una societat cada vegada més individualista, antisolidària però on malgrat tot no cal partir perquè el poderós estat omniscient i paternalista ens "soluciona" tots els problemes.

També cal esmentar el paper del famosos manicomis, aquest horribles llocs que juguen el mateix paper que les presons: aïllar, apartar aquell/a individu/a que molesta, que no es comporta correctament dins dels criteris establerts, que no actua socialment bé.

Si en aquesta malaïda vida tequicàrdica que ens ofereix el sistema capitalista, hi hagués "temps", potser no caldria introduïr una persona en aquestes presons perquè els amics, la família... es farien càrrec d'aquestes persones que molesten.

Els metges no són "dolents", és clar que no, i ara!, però massa sovint tracten els pacients com una massa humana, receptant la mateixa medicació per milers de casos, oblidant que no existeixen malalties sinó malalts ("malalts" per dir-ho d'alguna manera).

Les malalties, tots aquests noms tan psicodèlics: psicòtic, esquizofrènic, bipolar... són una manera d'"encasillar" a la gent, de posa'ls etiquetes. Cada persona amb els seus trastorns X, és diferent d'una altra amb uns trastorns X semblants però tan sols això, semblants; cal tractar una persona com això, com una persona individual, integra.

Cal assenyalar que molta gent cau en mans de metges per no creure en un/a mateix/a (cosa que ens introdueixen en el cervell des de ben petits), i per pensar que un especialista sap molt més que nosaltres, quan la punyetera veritat és que cadascú/na es coneix més bé que ningú.

També es va parlar de les barbaritats que es fan en els psiquiàtrics (només cal recordar la pel.lícula "Alguien voló sobre el nido del cuco").

Des de l'Ateneu Llibertari del Berguedà proposem als ateneus i col.lectius que organitzeu xerrades-debats amb la gent d'Esquicie perquè és un tema que ha de preocupar a tothom (la salut mental és importantíssima) i que sovint cau en l'oblit.

Salut!

De poder elegir
sólo lloraría
en días húmedos
para que la lluvia
borrara el llanto
de mi cara
y, como muchas veces,
después de la tormenta
viniera el sol
y se fuera el viento
y yo pudiera ordenar
mis pensamientos arremolinados.

Imatges de llum
és somni aquest dolor?
Aquests ulls que veig
com cavernes de tristor
aquestes mans que sento
esgarrepant-me l'ànima
tants llavis famolencs!
Cos de teranyines
el vent se t'emporta
el fred transforma en plata
els teus dits de marbre.
Al matí els carrers són plens d'ombres
i arribeu a mi com imatges de llum
voldria que fos somni aquest dolor!

I quan el riu es bifurqui
cap on hauré de tirar?
Allà on no es vegi l'aigua
de tanta escuma,
l'embrancida furiosa
serà el meu camí.
I quan la sorra m'envolti
cap on hauré de tirar?
Allà on els meus ulls no hi vegin
de tant de sol,
no hi trobaré cap ombra
en el meu camí.
I quan tot sigui precipici
cap on hauré de tirar?
Allà on no pugui subjectar-me
de tant de vent,
només restarà el mar
per al meu camí.

ANTISEXISME

L'any passat es van fer les primeres jornades antisexistes a l'Ateneu Llibertari del Berguedà. Tot va començar un any abans, amb la inquietud d'unes quantes dones, per reflexionar sobre diferents temes que creiem que no estaven tan assumits i clars com semblava. Donada la importància que aquests tenen en la nostra vida i donat el fet que la societat la formen homes i dones, vàrem decidir fer una reflexió conjunta a fi i efecte de conèixer més profundament que se'n pensa i com es viuen.

Vàrem començar les jornades "D'Amor i de Sexe" de l'any passat intentant redefinir conceptes bàsics com feminisme, masclisme, sexisme i antisexisme dels quals pensem que existeix una tregiversació del seu significat. Anteriorment, havíem fet una petita enquesta amb la pregunta: Què és per tú el feminisme? Ens va sorpendre que fins i tot en àmbits teòricament més progressistes continués existint la mateixa confusió.

Per a nosaltres les definicions adequades d'aquestes paraules serien:

-SEXISME: Control, domini, repressió d'unes persones sobre les altres pel fet de pertànyer a un sexe determinat. Existeix doncs, sexisme masculí i sexisme femení.

-MASCLISME: Denominació que té el sexisme masculí, és a dir, la repressió que exerceix l'home sobre la dona.

No existeix cap paràula per definir el sexisme femení.

-FEMINISME: Contràriament al sexisme o al masclisme no és un moviment o actitud repressora. El feminisme neix com a resposta al masclisme, és una actitud d'alliberament de tota mena de domini o repressió de la dona pel fet de ser dona i alhora també té un efecte d'alliberació de tots els condicionaments que han estat imposats als homes pel fet de ser homes. és una lluita pel respecte i la llibertat de tota persona independentment del seu sexe i la seva opció sexual.

El concepte de feminisme com el de tota idea alliberadora és un dels més manipulats. D'allò que se n'ha fet més ressò per a desacreditar el moviment feminista és el de la fracció més extrema, aquella que la seva lluita pel seu alliberament com a dones passa per l'exclusió dels homes pel fet de ser homes. Considerem que aquesta mena de feminisme és una forma més de sexisme qué no coincideix amb el nostre concepte d'aquest. Creiem que la lluita per construir un món diferent on el sexe de cada persona no sigui un obstacle per al seu desenvolupament ha de ser un treball que l'hem de fer conjuntament homes i dones.

-ANTISEXISME: No és una lluita entre els dos sexes, ni contra el sexe, ni està a favor de l'homogenització de la societat, sinó que és una lluita contra tota mena de discriminació d'un sexe sobre l'altre.

Després d'aquest petit, però creiem que important, aclariment, vàrem fer una pluja d'idees de diferents temes de la qual ara us en farem un recull:

-Els diferents comportaments entre homes i dones, són educacionals, modificables o genètics?

-L'expressió de sentiments, d'amistat, de comunicació, de sinceritat, són iguals entre els homes, entre les dones, entre homes i dones? com hi afecta el sexe?

-L'agressivitat i la competitivitat, com es valoren?

-La intuició?

-El llenguatge sexista i els llenguatges no explicits.

-L'amor, l'enamorament, les relacions de parella, els gelos, la fidelitat...

-La pròpia sexualitat i la de l'altre sexe. L'erotisme, la pornografia, la masturbació, les fantasies sexuals, els tòpics sexuals.

-La prostitució, les violacions i els abusos sexuals.

-La SIDA

-L'avortament.

-Necrofília, zoofília, pederàstria, sadomasoquisme, incest...

...i d'altres

No és pot dir què arribèssim a cap conclusió en el debat, però el fet d'obrir-nos a expressar la nostra opinió i compartir les nostres inquietuds ens va ajudar a conèixer-nos i a crèixer una mica més.

Abans del debat vàrem fer una sèrie de jocs, per tal d'intentar crear un altra tipus de relació entre nosaltres, en els que s'hagués d'utilitzar d'altres sentits dels que normalment usem per relacionar-nos (tacte, olfacte...)

Cap al vespre Marta Alcober va interpretar un monòleg de Dario Fo "La puta y el manicomio" i posteriorment hi va haver un recital de poesia.

Pensem que aquestes jornades van ser molt positives per a tothom que hi va voler participar ja que ens va fer reflexionar col.lectivament sobre temes que a tothom ens toca viure, però que encara costa molt d'afrontar-los i de parlar-ne obertament.

Lluitar contra enemics que es troben a 2000 Km lluny és molt senzill, però enfrontar-nos a nosaltres mateixos/es, a les nostres pors, tabús, prejudicis i intentar rectificar aquests comportaments és el més difícil. Potser caldria demanar-nos com volem canviar el món si no som capaços/es de canviar nosaltres mateixos/es.

Recordem que els dies 7 i 8 de març tenen lloc les 2es Jornades Antisexistes, dins la programació del 2n aniversari de l'Ateneu Llibertari del Berguedà. Us hi esperem.

des de l'ATENEU

Carta de l'Ateneu Llibertari a la revista el "Pésol negre"

Hola pesolets i pesoletes!

Estem molt contents/es, de la notícia de que finalment es tiri endavant una revista llibertària a les nostres contrades. Sabem el difícil que és tirar endavant un projecte com aquest, dins del marc d'una societat capitalista, en la què, els interessos econòmics, de poder i de control, estan per sobre dels valors humans. Una societat en la què l'educació i els "mitjans d'informació" treballen subtil i constantment per atrofiar-nos la capacitat de reflexió i de crítica.

Nosaltres, per la nostra part, varem començar a moure'ns per obrir un espai llibertari l'any 95. El març del 96 inauguràvem l'Ateneu. Sí,ara farà tot just 2 anys, i ho celebrarem amb un seguit d'activitats que després us adjuntarem. Amb aquests dos anys de funcionament, hem intentat dur a terme, una sèrie d'activitats que posin de manifest l'altra cara de la societat i del món en el què vivim.

Hem fet xerrades sobre l'insubmissio, ecologia, okupació, sexisme, presos i presons, legalització de la marihuana, psiquiatria i antipsiquiatria, l'atur, el conflicte a Chiapas, i altres... També, hem fet tallers de malabars, de pintura, d'autodefensa per dones, de serigrafia, classes d'alemany... Hi ha hagut teatre, exposicions, recitals, algun concert i força festes. Els dimecres passem pel.lícules i cada divendres fem sopars populars a un mòdic preu en els que esperem la col.laboració de tothom.

L'any passat, la nit del 24 al 25 de febrer (és a dir un dia després del 23-F) ens van intentar cremar l'ateneu, vàrem tenir sort i els danys, a part del nostre ensurt i el dels veins, no van ser més que materials, i amb l'esforç de tothom, vàm tornar a tenir l'Ateneu ben guapu. Això va fer evident una vegada més que el feixisme no forma part del passat, el feixisme existeix ara i aquí, i mentre existeixi hi ha motius prou sobrats per continuar lluitant.

Durant aquests dos anys de camí hem tingut moments bons i dolents, estones d'eufòria, i d'altres de desencís, hi ha hagut baralles i discussions, però també molt d'amor i molta amistat, hem passat dies blancs, negres, grocs, blaus i rosats, però per sobre de tot hem après molt.

Hem après el difícil que és tirar endavant uns projectes d'una manera assembleària i arribar al consens. El difícil que és vèncer les pors i inseguretats i defensar la nostre opinió, i el difícil que és ser respectuós i tolerant amb l'opinió dels/les altres. També el difícil que és fer-se responsable d'uns projectes què tant sols depenen de nosaltres

què tirin endavant. En definitiva a enfrontar-se a nosaltres mateixos/es i a tota l'educació rebuda i començar a fer la revolució a dins nostre. I, aquí estem disposats/des a continuar lluitant per un món més just i digne per a tothom. Un món sense diners ni fronteres, sense explotadors/es ni explotats/des, sense exercits i on cada persona sigui considerada com a tal sense tenir en compte ni la seva raça ni el seu sexe.

Llarga vida Pésol Negre

Salut i Anarquia

2n ANIVERSARI MARÇ 98

ATENEU LLIBERTARI DEL BERGUEDÀ

— II JORNADES ANTISEXISTES —

dis 7 Gimkana, concert a capella, Sopar i ... sorpreses.

diu 8 Cinema-Debat

dis 14 Insubmissió (taula rodona), i després Concert i festeta

diu 15 Dinar a la Figuerassa

dis 21 Les Iguanes (teatre)

diu 22 Futbol + dinar a Malanyeu

— COLLECTIVITATS i OKUPACIÓ RURAL —

dis 28 Xerrada

diu 29 Ruta Rural

Tot això i més a l'Ateneu
c/ Pinsania 7 baixos BERGA

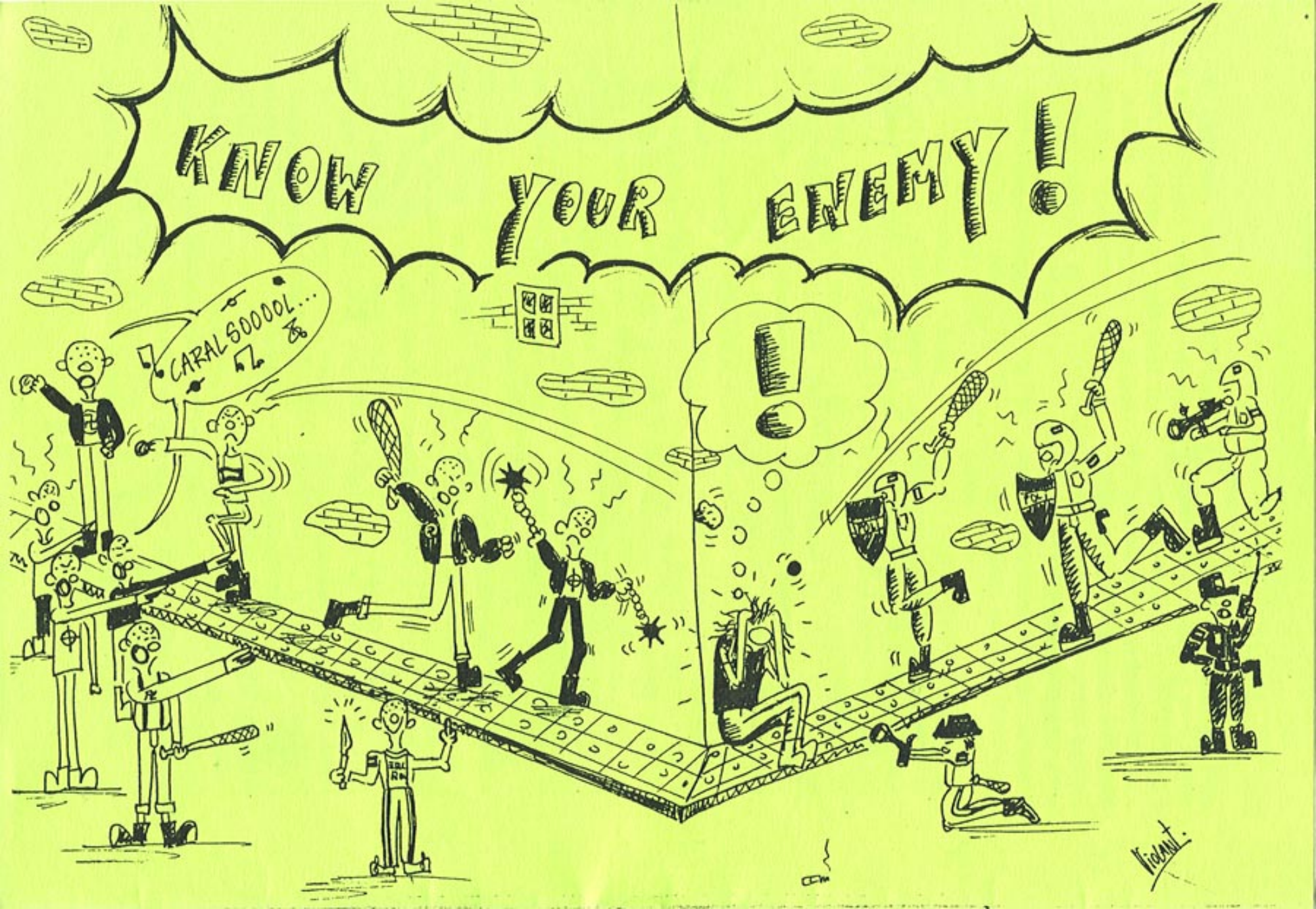
KNOW YOUR ENEMY!
CARALSOOOOL...
VIGANT.